

Capitolul I

La micul dejun, domnul Morley nu era în starea de spirit cea mai binevoitoare.

Critică sunca, se întrebă de ce cafeaua trebuia neapărat să aibă aspectul mălului și remarcă apoi că și cerealele erau mai rele decât cele dinainte.

Domnul Morley era un bărbat scund, cu un maxilar hotărât și bărbie bătăioasă. Sora lui, care avea grija de casă, era o femeie solidă, semănând mai degrabă cu un grenadier. Se uită acum gânditoare la fratele ei și îl întrebă dacă apa pentru baie fusese din nou rece.

Destul de nemulțumit că trebuia să răspundă astfel, domnul Morley ii spuse că nu.

Aruncă apoi o privire către ziar și remarcă imediat că guvernul părea să treacă dintr-o stare de incompetență într-una de imbecilitate deplină!

Domnișoara Morley răspunse cu o voce adâncă și gravă că era „rușinos“.

Ca simplă femeie, domnișoara Morley considera mereu că orice guvern se întâmpla să fie la putere era deosebit

de folositor. Își îndemnă fratele să-i explice *de ce* actuala politică a guvernului era ineficientă, stupidă, imbecilă și pur și simplu sinucigașă.

După ce domnul Morley își exprimă în detaliu opinia asupra acestor chestiuni, mai bău o ceașcă din cafeaua disprețuitoră mai înainte și își mărturisii adeverata nemulțumire.

– Fetele astea sunt toate la fel! zise el. Egoiste, neserioase – nu te poți baza pe ele deloc!

– Gladys? replică domnișoara Morley pe un ton întrebător.

– Tocmai am primit mesajul. Mătușa ei a avut un atac de cord și ea a fost nevoită să se ducă în Somerset.

– E foarte supărător, dragă, fu de acord domnișoara Morley. Dar, la urma urmei, nu poți spune că e *vina* fetei.

Domnul Morley clătină mohorât din cap.

– De unde știu eu că mătușa ei chiar a *avut* un atac de cord? Cum pot fi sigur că toată tărășenia n-a fost aranjată între ea și tinerelul acela atât de nepotrivit, cu care tot umblă? Tânărul ăla e soi rău, ascultă la mine! Probabil, au planuit să iasă împreună azi.

– Oh, nu, dragă, nu cred că-ar face Gladys aşa ceva! Știi că întotdeauna și-a părut că e foarte conștiincioasă.

– Da, da.

– O fată inteligentă și foarte pricepută în munca ei, ai zis.

– Da, da, Georgina, dar asta a fost înainte să apară Tânărul ăsta de soi rău. În ultima vreme a fost foarte diferită – foarte diferită – neatentă... supărătoare... agitată.

Grenadierul scoase un ofstat adânc.

– La urma urmei, Henry, fetele se îndrăgostesc, zise ea. Nu poți împiedica acest lucru.

– N-ar trebui să lase asta să-i afecteze eficiența ca secretară, se răsti el. Și astăzi, mai ales, când sunt extrem de

O supradoză de moarte

ocupat! Am mai mulți pacienți *foarte* importanți. Este *extrem de supărător!*

– Sunt sigură că e foarte frustrant, Henry. Apropo, nouă băiat cum se descurcă?

– E cel mai rău pe care l-am avut până acum! replică Henry Morley lugubru. Nu ține minte nici măcar un nume cum trebuie și are niște maniere înfiorător de grosolană. Dacă nu se îndreaptă, îl voi concedia și voi încerca din nou. Nu știu ce rol mai are educația în ziua de azi. Nu pare să producă decât o adunătură de netoții, care nu pot să înțeleagă nici măcar un lucru din ce le spui, darmite să-l mai și țină minte. Trebuie să plec, continuă el, aruncând o privire la ceas. Am o dimineață plină și trebuie să-o înghesui undeva și pe femeia aceea, Sainsbury Seale, pentru că are dureri. I-am sugerat să meargă să-l vadă pe Reilly, dar nici nu vrea să audă.

– Desigur că nu, zise Georgina cu loialitate.

– Reilly e foarte capabil – într-adesea foarte capabil. Are diplome de primă mână. Și e întru totul la zi cu ceea ce face.

– Îi tremură mâna, răspunse domnișoara Morley. După părerea mea, *bea*.

Fetele ei râse, revenindu-i buna dispoziție.

– O să vin la un sandvici la unu și jumătate, ca de obicei, o anunță el.

II

La hotelul Savoy, domnul Amberiotis se scobea între dinți cu o scobitoare și își zâmbea singur.

Total mergea foarte bine.

Avusese ca de obicei noroc. Cine și-ar fi închipuit că niște cuvinte binevoitoare către găina aia tâmpită de femeie vor fi răsplătite atât de frumos! Oh! Foarte bine – aruncă pâinea

*ta pe apă*¹. Întotdeauna fusese un om bun la inimă. și generos! Pe viitor va putea fi chiar mai generos. Viziuni pline de mărimie și plutiră înaintea ochilor. Micul Dimitri... și bunul Constantopolus chinuindu-se cu micul lui restaurant... Ce surprize plăcute îi așteptau...

Din greșeală, vârî scobitoarea prea adânc și domnul Amberiotis făcu o grimasă. Viziunile trandafirii ale viitorului păliră și făcură loc temerilor pentru viitorul imediat. Exploră grijilui cu limba și își scoase carnetelul. Ora 12. Queen Charlotte Street, numărul 58.

Încercă să-și regăsească starea de spirit exaltată de mai înainte, dar în zadar. Orizontul se strâmtase la șapte cuvinte simple:

„Queen Charlotte Street, numărul 58. Ora 12“.

III

La hotelul Glengowrie Court, în South Kensington, micul dejun se încheia. În salon, domnișoara Sainsbury Seale stătea de vorbă cu doamna Bolitho. Stătuseră în apropiere în sala de mese și se împrieteniseră la o zi după sosirea domnișoarei Sainsbury Seale, cu o săptămână în urmă.

— Știi, dragă, chiar nu mă mai doare, zise domnișoara Sainsbury Seale. Nici măcar un junghi! Cred că poate o să sun...

Doamna Bolitho o înterupse:

— Ei, nu fi prostuță, draga mea! Du-te la dentist ca să scapi odătat!

Doamna Bolitho era o doamnă înaltă și impunătoare, cu o voce gravă. Domnișoara Sainsbury Seale era o femeie de patruzeci și ceva de ani, cu părul decolorat într-o nuanță

¹ Ecclesiastul, 11:1 (n.red.)

O supradoză de moarte

nedeterminată, adunat în cărlionți dezordonați. Avea haine informe în stil vag artistic și un pince-nez ce-i aluneca mereu de pe nas. Era extrem de vorbăreță.

— Dar serios, știi, nu mă mai doare *deloc*, rosti ea meditativă.
— Aiurea, mi-ai spus că aproape că n-ai dormit deloc azi-noapte.

— Într-adevăr, aşa e, dar poate că *acum* nervul a *murit* cu adevărat.

— Un motiv în plus să te duci la dentist, zise doamna Bolitho cu fermitate. Tuturor ne place să amânăm acest lucru, dar asta nu e decât lașitate. E mai bine să te hotărăști odată și să *termini*!

Pe buzele domnișoarei Sainsbury Seale plutiră câteva cuvinte nerostite. Era poate un murmur rebel: „Da, dar nu e dințele *tău*!“

Însă cu voce tare nu rosti decât:

— Mă gândesc că ai dreptate. și domnul Morley e un om atât de atent și niciodată nu provoacă dureri *deloc*.

IV

Întrunirea Consiliului de Administrație se terminase. Trecuse ușor. Raportul era bun. Nu ar fi trebuit să existe nici o notă discordantă. Însă pentru domnul Samuel Rotherstein, care era mereu atât de sensibil, fusese totuși *ceva*, o anume nuanță în comportamentul președintelui.

O dată sau de două ori sesizase o anume asprime în tonul lui – destul de nepotrivită pentru întâlnire.

Vreo îngrijorare secretă, poate? Dar, dintr-un motiv neștiut, Rotherstein nu putea să facă legătura între o îngrijorare secretă și Alistair Blunt. Era un om atât de lipsit de emoții! Atât de normal! Atât de tipic britanic!

Însă desigur, ca întotdeauna, mai era și ficatul... Din când în când, ficatul îi făcea probleme domnului Rotherstein. Dar nu auzise niciodată ca Alistair să se plângă de ficat. Sănătatea lui Alistair era la fel de solidă pe cât îi erau creierul și simțul lui finanțiar. Nu era o vigoare enervantă – era pur și simplu o stare de bine statornică și calmă.

Și totuși – era *ceva* – o dată sau de două ori președintele își dusese mâna către față. Stătuse sprijinindu-și bărbia. Nu era atitudinea lui obișnuită. Și o dată sau de două ori păruse efectiv – da, neatenț.

Ieșiră din sala de consiliu și se îndreptaseră spre scări.

– Să vă duc cu mașina? întrebă Rotherstein.

Alistair Blunt zâmbi și clătină din cap.

– Mă așteaptă mașina mea, răspunse el și se uită la ceas. Nu mă întorc în oraș. De fapt, adăugă el după o pauză, am o programare la dentist.

Misterul era rezolvat.

V

Hercule Poirot coborî din taxi, plăti șoferul și sună la numărul 58, pe Queen Charlotte Street.

După o mică întârziere, îi deschise un băiat în uniformă de valet, cu față pistriuță, părul roșcat și un aer serios.

– Domnul Morley? zise domnul Poirot.

În adâncul inimii i se ivi speranța ridicolă că poate domnul Morley fusese chemat de urgență altundeva, că poate nu se simțea bine, poate nu primea nici un pacient... În zadar. Valetul se trase cu un pas înapoi, Hercule Poirot făcu un pas înainte și ușa se închise în urma lui cu neîndurarea tăcută a sorții neabătute.

– Numele dumneavoastră, vă rog? îl întrebă băiatul.

Poirot îi răspunse, băiatul deschise o ușă în dreapta holului și Poirot intră în sala de așteptare.

Era o încăpere mobilată cu bun-gust neostentativ și, după părerea lui Hercule Poirot, teribil de lugubră. Pe masa lăcupă Sheraton (reproducere) erau aranjate cu grijă ziare și reviste. Pe bufetul Hepplewhite (reproducere) erau două sfeșnice Sheffield placate și un *épergne*. Pe polița căminului erau un ceas de bronz și două vase din același material. Ferestrele erau acoperite cu draperii de catifea albastră. Scaunele erau tapitate cu un model iacobin cu păsări și flori roșii.

Pe unul dintre ele era așezat un domn cu înfățișare de militar, care avea o mustață teribilă și tenul gălbui. Se uită la Poirot cu aerul cu care privești de obicei o insectă dezgustătoare. Părea să-și dorească să fi avut la el nu pușca, ci un spray Flit. Uitându-se la el cu aversiune, Poirot își spuse în sinea lui: „Cu adevărat, există unii englezi atât de neplăcuți și de ridicoli, că ar fi trebuit înecați la naștere“.

Domnul militar, după o privire îndelungată și cruntă, înșfăcă *The Times* și-și întoarse scaunul ca să evite parcă să-l vadă pe Poirot, începând apoi să citească.

Poirot luă de pe masă *Punch*.

Îl răsfoi cumeticulitate, dar nici una dintre glume nu i se păru amuzantă.

Valetul reveni și spuse:

– Domnul colonel Arrow-bumby? și domnul militar fu condus în cabinet.

Poirot specula asupra probabilității ca acest nume să existe într-adevăr, când se deschise ușa și intră un Tânăr de aproximativ treizeci de ani.

Când rămase lângă masă, aruncându-și distrat ochii peste coperțile revistelor, Poirot îl privi pe furiș. Era un Tânăr dezagreabil și cu o înfățișare periculoasă, se gândi el, nu era imposibil să fie un criminal. În orice caz, arăta mult mai mult a

criminal decât orice ucigaș pe care-l arestase Hercule Poirot în cursul întregii lui cariere.

Valetul deschise ușa și se răsti către centrul camerei:

– Domnul Peerer.

Deducând în mod corect că aceasta voia să reprezinte o strigare a numelui său, Poirot se ridică. Băiatul îl conduse în capătul holului, după un colț, la un mic lift care-i duse la primul etaj. Îl conduse apoi de-a lungul unui culoar, deschise o ușă ce ducea într-o mică anticameră, bătu la a doua ușă; și, fără să aștepte un răspuns, o deschise și se trase înapoi ca să-i permită lui Poirot să intre.

Poirot intră în cabinetul din care se auzea sunet de apă curgând și, când trecu de ușă, îl descoperi pe domnul Morley spălându-și mâinile cu entuziasm profesional într-un lavoar de lângă perete.

VI

Există anumite momente umilitoare în viața celor mai măreți bărbați. Se spune că nimeni nu e un erou pentru valealui lui. La asta se poate adăuga faptul că puțini oameni sunt eroi față de ei însăși în momentul când se prezintă la dentist.

Hercule Poirot era morbid de conștient de acest fapt.

Era un om obișnuit să aibă o părere bună despre sine. Era Hercule Poirot, superior în cele mai multe privințe celorlalți oameni. Dar în acest moment nu era în stare să se simtă superior în nici un fel. Avea moralul complet la pământ. Nu era decât un om de rând, laș, care se temea de scaunul dentistului.

Domnul Morley își terminase spălarea profesională. Îl vorbea acum pe un ton încurajator, profesional:

– Nu e deloc pe cât de cald ar trebui să fie în luna asta, nu?

Îl conduse cu blândețe la locul potrivit – către Scaun! Manevrăabil cu suportul pentru cap, coborându-l și ridicându-l.

Hercule Poirot trase aer adânc în piept, făcu un pas înainte, se aşeză și și lăsa capul în grija manevrelor profesioniste ale domnului Morley.

– Așa, zise domnul Morley cu o veselie hidoașă. E destul de confortabil? Sigur?

Pe un ton sepulcral, Poirot îi răspunse că stătea destul de confortabil.

Domnul Morley își trase măsuța mai aproape, își ridică oglinjoara, apucă un instrument și se pregăti să se apuce de treabă.

Hercule Poirot se prinse strâns cu amândouă mâinile de brațele scaunului, închise ochii și și deschise gura.

– E vreo problemă anume? întrebă domnul Morley.

Oarecum neclar, din cauza dificultății de a pronunța consoane în timp ce și ținea gura larg deschisă, Hercule Poirot replicase că nu avea nici o problemă anume. Acesta nu era decât verificarea bianuală pe care i-o pretindea simțul lui de ordină și curățenie. Era, desigur, posibil să nu fie nimic de făcut... că domnul Morley ar putea, eventual, să nu observe al doilea dintre din spate la care simțise acele săgetări de duregere... Ar putea – dar era puțin probabil, căci domnul Morley era un dentist bun.

Domnul Morley trecu încet de la dintele la dintele, lovindu-l pe fiecare și cercetându-l, murmurând între timp mici comentarii.

– Plomba asta este destul de uzată... nu e nimic grav, însă. Gingiile sunt într-o stare foarte bună, mă bucur să văd.

Făcu o pauză la un dintă suspect, o răsucire a instrumentului – nu, trecu mai departe, alarmă falsă. Trecu la dinții de jos. Unu, doi – trece la al treilea? Nu. „Câinele a zărit iepurele!“ se gândi Hercule Poirot într-un idiom încâlcit.